

אסור לקרא בענין ת התפלה. נא לשמר על קדושת הגליון

פני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולת עין חמד - אגודת ציון

העלון מוקדש לרפואת ציון בן צ'חלה

יום כפורים - על חטא שחטאנו בטמאת שפתיים

קלות ראש ודברי נבילות, והיה צועק צעקה גדולה ומרה. ויהי היום ויוודע הדבר בתוך העיר והיו מרבים העם לבוא, ולכולם היה מגיד כדברים האלה בקול צעקה גדולה, וכשהיה נכנס איש שעשה כמעשהו, היה אומר לו: "גם אתה כמוני עשית. גם עליך יעבור פוס". וכשהיה נכנס מי שראה ושתק וצחק, היה אומר לו: "זכור אתה ביום פלוני ששמעת אותי דובר נבילה ולצינות, ובמקום שהיה לך להכות בסנדל לפני, שתקת וצחקת- גם עליך יעבור פוס זה". והיה צועק מרה ומגיד הדינים הקשים שהיו מראים לו, ונמשך בזה שלשה ימים ושלשה לילות, עד שלבסוף הניח ידיו לתוך פיו והיה צועק: "השליכו, השליכו אש!" ומתוך כך יצאה נשמתו, ונתעוררו כל העם בתשובה. לזאת יחרד כל לב.

והן בכלל נבלות הפה שירי נכרים, שכל דבריהם- דברי עגבים ונבלות הפה, ומטמאים את הפה ונעשית חתיכה נבלה, ואיך יקרב לשרת את ה' בכלי מטונף ומלא צואה? לכן שומר נפשו ירחק מהן, ומשמיעתן כי פגיעתן רעה. ושומר פיו ולשונו ואשר במושב לצים לא ישב, שומר מצרות נפשו, ועל כל פנים לא ישתוק ולא יחשה מטוב, והשומע ישמע דברים אלה ועליו תבוא ברכת טוב.

יהי רצון, שנזכה לטהר את פינו מכל טומאת שפתיים, ויקבל על ידי כך הקב"ה את תפילתנו ונחתם לחיים טובים ולשלום יחד עם ישראל אחינו בכל מקום שהם אמן.

כתב הרב פלא יועץ זצ"ל: נבלות הפה- ידוע חומר שבו, עד שאמרו בגמרא (שבת לג.): כי כל המנבל את פיו, אפילו נחתם עליו גזר דין של שבעים שנה לטובה- נהפך עליו לרעה, בר מינן. וכתב (ישעיה ט, טז): "על פן על בחוריו לא ישמח ה' ואת יתמיו ואת אלמנותיו לא ירחם", כי "וכל פה דובר נבלה וכו'". ובגמרא (שם) אמרו- 'שמעמיקים לו גיהנם'. וגם השומע ושותק נושא עוון, וענוש יענש. וכזאת האריכו רבותינו ז"ל בעונש המדבר נבלות הפה. והן, בעוון חטא זה מצוי בין הנבלים, כי נבלים הם ונבלה ידברו, והשומעים יצחקו להם, במקום שהיה להם למחות בידם, אוי להם מיום הדין!

ואגיד לדור אשר שמעה אזני: מעשה שאירע בימינו באיש אחד, שהיה בדחן בשחוק וקלות ראש בשמחת מרעים. והיה מדבר נבלות הפה וכדומה, מדברים הגורמים שחוק וקלות ראש ושמחה לריקים ופוחזים. ויהי היום, כאשר קרב קצו והיה שכיב מרע ומתעלף כמה ימים, ויהי בחצי הלילה פתח את עיניו כברקים ועמד והתחיל לעזוק מרה: "אוי וי, אוי וי! מה בא עליו!" והעומדים עליו רעדה אחזתם והתחיל לומר להם: "הלא תראו דמות אנשים שחורים וצורות שונות", ושמראים לו נאדים נפוחים מלאים אש להריק לתוך פיו ושלשלאות של ברזל - וכהנה דינים קשים מכינים לו על אשר הרבה שחוק,

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.ש. כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזל וב"ב חוה בת לבנה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים איילת בת נעמה ארז בן שושנה תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ עמית בן רבקה עידן בן רבקה ניסן משה בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יצחק דדש שמעון בן דלפה

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר שמעון בן בינה כלימה סיון בת אסתר אילן בן גולייט אילנה בת רוחמה חגית בת ז'ילה חיה רוינת בת סימי מירב בת שרה

זרע קודש בר קיימא

סיון בת אסתר אתי רחל מרים בת יהודית שמואל בן אסתר זרי כרמית בת יהודית נטלי בת יונת אורית בת רחל

רפואת הנפש והגוף

הרשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורגיה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א רחל ברכה בת פדילה דליה מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה ציון בן אורית יהודה אריה בן רחל ברכה אורן בן אסתר תמר פורטונה בת מיסה יצחק בן עזרא נעם יצחק בן רחל ברכה יעקב בן גולייט עינת בת רחל ברכה ציון בן צ'חלה ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחיה- בריאות ואריכות ימים רחל בת זוהרה צביקה בן גולה בנימין בן יקוט נעם דוד בן סימה עדי בת רונית מסעודה וילדיה ניסן בן נעמה ז'ילה חיה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים שירה שילת בת אורלי

אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה דניאל בן עדי רפאל משה בן רחל רות בת צילה אודיה בת ברכה ניסים נתנאל בן יפה סימה בת אולין דניאל בן מיה אוראל בת אסתר חליליה בת שושנה כל עם ישראל

18/09/2010

י' תשרי תשע"א

יום הכיפורים

הפטרה: "סולו סולו" - ישעיה פרק נ"ז-נ"ח

ש. חורף	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	17:06	18:20	19:02
ת. אביב	17:22	18:20	18:59
חיפה	17:14	18:20	19:00
ב. שבע	17:25	18:20	19:00

העלון מוקדש להצלחת

ציון ומאיר אברהם ובני משפחתם

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות איתנה

לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

שואל ומשיב בהלכה – יום הכיפורים

חולה שיש בו סכנה וצריך לאכול, האם יעשה קידוש קודם האכילה? ומה לעניין נטילת ידיים כאשר אוכל לחם? והאם מותר לחולה שהתירו לו מפני הסכנה לאכול לעלות לספר תורה?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

ביום הכיפורים שחל בשבת אין צריך החולה לקדש קודם שיאכל. וכאשר נצרך לאכול פת מפני פיקוח נפש, נוטל כל ידיו כל פרק היד עד הזרוע. ובברכת המזון יאמר "יעלה ויבוא" ויוסיף "בְּיוֹם הַכִּיּוּרִים תִּהְיֶה בְּיוֹם סְלִיחת הַעֲוֹן תִּהְיֶה". ואם שכח ולא אמר יעלה ויבוא- אינו חוזר. כאשר החולה אכל פחות מכשיעור, על פי הוראת הרופאים, יכול לעלות לספר תורה ביום הכיפורים בין בתפילת שחרית ובין בתפילת מנחה.

שלא לפגוע באף אחד

בספר "רבי הירש" הובא הסיפור המופלא הבא, המעיד עד כמה רבותינו חששו מהפגיעה בזולת, ומה היו מוכנים לעשות בעבור זה: ליל יום הכיפורים בישיבת חברון. רגעים ספורים לפני אמירת "כל נדרי". הגאון הצדיק רבי הירש פאלי זצ"ל סיים זה עתה את אמירת תפילה זכה בקול בכי ובנפש הומה. והנה ניגש אליו תלמיד ולוחש דבר-מה באוזנו. רבי הירש ממנהר לפלס דרכו בין הספסלים כשמבטי התלמידים מלווים אותו בפליאה ובחרדה, על מה ולמה נדרש המשגיח לצאת החוצה ברגעים נעלים שכאלה!?

לאחד מכן נתבררה סיבת הדבר: לרבנית מסוימת הייתה "חזקה" על מקום תפילתה בעזרת הנשים של הישיבה. אותה שנה לא סודר עבורה מקום, כיוון שנודע לגבאים, שהיא אינה אמורה להופיע בתפילות. רבי הירש לא ידע על כך עד עתה. כשנודע לו הדבר, עלה חשש בלבו שמא תגיע אותה האישה, וכאשר תיווכח ששמה אינו מופיע על הכסא - תיפגע ותצטער.

כיוון שכך, עלה הרב מיד לפתח עזרת נשים, נטל כלי כתיבה ומחיקה בידו, מחק את שם בתו ועל מקומה רשם את שמה של אותה רבנית. חששו של רבי הירש אכן התאמת, כאשר בעיצומו של יום הכיפורים הגיעה הרבנית לעזרת נשים, כדי לבדוק אם שמה מופיע...

יראת הדין

להלן סיפור מופלא, שיש בו כדי ללמדנו כיצד עלינו לחוש בעיצומו של היום המקודש ביותר, שבו אנו עומדים לפני בורא העולם ביום הדין הנורא. פעם סיפר יהודי יקר על אשר אירע עימו בעת פרוץ מלחמת יום הכיפורים. אז עמד בתפילתו בבית הכנסת, ופתאום, בעיצומו של יום הכיפורים הקדוש - ניסרה האזעקה את האוויר.

לפתע פתאום, בעיצומו של יום, נכנסו חיילים אל בית הכנסת ולקחו עימם את מחצית המתפללים. פתאום, הופרה לה שלווה היום הקדוש, והעולם הבטוח שם סביב נסחף למערבולת של מלחמה. של אימה. של פחד מוות: "באותו יום הכיפורים", כך תיאר היהודי את תחושותיו, "הבנתי כיצד צריך יום הכיפורים להיראות. במחצית המחזור ליתר דיוק, באותה מחצית ממנה הספקנו להתפלל לפני פרוץ המלחמה - היו כל הדפים יבשים, ואילו במחצית השנייה - היו הדפים כולם רטובים וספוגים בדמעות! כל אחד ואחד מאיתנו הרגיש בליבו באמת מהי יראת הדין, מהי משמעותו של היום הנורא- בו נכתבים ונחתמים אנו 'מי לחיים ומי למוות' חס וחלילה!".

גדולה תשובה שמגיעת עד כסא הכבוד

שבועה רקיעים בשמים, באחד משבחים דבר זה, באחר משבחים דבר אחר אבל ברקיע השביעי משבחים את תשובה, שבוקעת את כל הרקיעים ושוברת כל המחסומים ושוברת כל המקטרגים, שמגיעה עד כסא הכבוד, עד הקב"ה.

מנויים:

לקבלת העלון חנם
ב-email מיד שבווע
שלח את כתובתך אלי:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון,
הצרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0506-615031
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון
רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה:

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

A black and white portrait of a bearded man, likely a scholar or religious figure, seated at a desk with an open book. The man has a long, dark beard and is wearing a light-colored, possibly white, robe or shawl. He is looking directly at the viewer. The background is dark and indistinct. The image is framed by a thin black border.

[illegible]

פעם אחת בא אל המגיד
בעדי". "זכי מה זה עולה ע
העשיר לנהוג כך מעתה ו
שהעני זקוק ללחם. כל זמן

פעם אחת שבת רבי יצחק-מאיר מזינקוב בעיר קמיניץ. קהל רב התקבץ ובא לבית-המדרש שבו ערך הצדיק את שולחנו, כדי ליהנות מזיוו ולספוג את דברי התורה וההתעוררות. בעיצומה של סעודת יום השבת ביקש להביא לפניו את הספר **"עבודת ישראל"**. "מעטים הם היודעים אילו אוצרות טמונים בספר נפלא זה", אמר לסובבים והוסיף: "ובכלל מעטים הם היודעים את רום-ערכו של המגיד הקדוש מקוז'ניץ". בעודו ממתין לספר, אמר: "אבי-מורי (ה'אוהב ישראל' מאפטה) פקד עליי שנה אחת, בערב שבת-קודש פרשת דברים, כיצד עיני הקדושות צופות חדר-לב ופיו מחולל ישועות כבירות". הטו הכול את אוזניהם לשמוע את דבר המעשה: **"עשר שנים חלפו-עברו מאז נישאו יעקב-ברוך וזוגתו ועדיין לא נפקדו בפרי-בטן"**. יעקב-ברוך, למרות שאדם שבור היה, הצליח להסוות את עיצבון-ליבו ולמראית עין הקרין שמחת חיים. לעומת זאת, רעיותו ברה כתוכה- מרה הייתה בליבה ועצבות קבועה נשקפה מעיניה. יום אחד ניגשה אליה שכנתה ואמרה: 'תמהה אני עלייך שיושבת את בחיבוק-ידיים ואינך עושה דבר להיוושע'. תלתה בה זוג עיניים משתאות. 'וכי מה עוד יכולה אני לעשות שלא עשיתי? רופאים פקדתי, סגולות קיימתי ואת ספר התהילים כבר מזמן הרטבתי בדמעות!'. 'סעי אל המגיד הקדוש מקוז'ניץ, יעצה לה, 'רבים מאוד כבר נושעו מברכותיו!'. "

"לפתע נפתחה הדלת והאישה נכנסה בלוויית הגבאי. היא נעמדה בפתח החדר, מאחורי המגיד. הרב לא ראה ולא שמע את האישה. כל-כולו אחוז היה בפסוקים ובכוונת הקריאה. כשסיים, התיישב על כיסאו וקרא: 'הביאו לפני את האישה'. התייצבה היא לפני הצדיק. 'שמך הוא לאה בת זיסל?!', שאל-אמר. 'כן', ענתה בהשתוממות, שהרי מעולם לא הציגה את שמה, לא לפני הצדיק, לא לפני הגבאי ולא לפני איש אחר בקו'ניץ. 'באת לכאן משום שאת מבקשת את ישועת ה' להיפקד בילדים', הוסיף ואמר. 'כן', ענתה האישה בהתרגשות גוברת והולכת, 'זוהי תפילתי ובקשתי'. שתיקה השתררה בחדר. כעבור רגע נשמע קולו של המגיד: 'אם כן, דבר פקודתך וישועתך כבר נתפרש בפרשת השבוע. הנה זה עתה קראתי את הפסוק 'וטפכם אשר אמרתם לבז יהיה'. 'וטפכם אשר אמרתם' - אמרתם להיפקד בטף 'לבז' - ראשי-תיבות לאה בת זיסל. 'יהיה!' לזי לביתך וה' יתברך ימלא את בקשתך כנרמז בתורתו הקדושה'. נתמלאו עיניה של האישה דמעות אושר. פסעה כמרחפת לאחוריה ויצאה מלפני הצדיק, מתוך אמונה ברורה ואיתנה, כי קרובה ישועתה לבוא". בתוך כך הובא אל השולחן הספר 'עבודת ישראל'. סיים הרב ואמר: "ועתה, לאחר שקיבלתם שמץ של מושג על גדולתו, הבה ואקרא באוזניכם קטע קצר מתוך ספרו - דברי אלוקים חיים ממש!".



להלן סיפור מופלא שארע עם רבי בערל, שידע, שכל מה שקורה בעולם הינו בהשגחה העליונה, ועל כן יש למצוא את הסיבה, כפי שמובא בסיפור הנ"ל:

שמו הטוב של רבי בערל זלדוביץ' ממינסק, היה מפורסם בקרב יהודי האזור. הוא היה עשיר כקורח. בבעלותו היו אחוזות לרוב, וכן כמה בתי-חרושת לסוכר, מאות פועלים, בעיקר יהודים, התפרנסו ממפעליו. למרות עושרו הרב, לא שכח את העניים, והיה מפזר ממון רב לצדקה. פינה חמה במיוחד הייתה שמורה בלבו להחזקת הישוב היהודי בארץ-ישראל, והוא נהג לשלוח סכומים גבוהים שמהם נהנו כל תושבי ירושלים.

מידה מגונה אחת הייתה לו: **הוא נהג להקפיד עם עובדיו הקפדה יתרה.** פועל שלא דייק בשעות העבודה, מצא את עצמו עד מהרה מחוץ למפעליו. היו שטענו, כי יש בכך מעין אטימות-לב של עשירים. היו שלימדו זכות, וטענו שגם על עצמו מקפיד רבי בערל כחוט השערה, וכי מעולם לא עיכב משכורתו של עובד.

המהפכה הבולשביקית, שפרצה בשנת ה'תרע"ה (1915) פגעה בכל בני המעמד הגבוה והעשירים. אנשים שבעמל שנים צברו ממון ונכסים, נהפכו לעניים מרודים. המהפכנים חמסו את כל הונם ואוצרותיהם. גם רבי בערל נפגע במהפכה. בוקר אחד פשטו אנשי ה'צדק' הומוניסטים על מבעליו וביתו, והשתלטו עליהם. **המהפכנים ביקשו גם לאסרו, אך בנס נצל מידיהם. בדרך לא-דרך חמק רבי בערל ממינסק לפולין, ושם נותר עד תם המלחמה.** לאחר מכן החליט, כי אין לו עוד מה לעשות בארצות נכר, והוא שם פעמיו לארץ-ישראל, ליתר-דיוק לירושלים.

בני הישוב היהודי בארץ-ישראל לא שכחו לו את חסדיו הראשונים, ודאגו למילוי כל מחסורו. נתנו לו חדר מרווח ב'מושב זקנים' ירושלמי, שנבנה בשעתו מכספו שלו. אחרי כל התלאות שעברו עליו, היה רבי בערל **תשוש פיזית ובעיקר נפשית. ממעמד רם של מספק פרנסה- נפל לשפל של הזדקקות לאחרים.** את יתרת ימיו הקדיש, אפוא, ללמוד תורה. הוא נעשה אדם שקט ומסתגר, וכמעט שלא בא במגע עם הבריות. אחד האנשים המעטים שעמם קשר קשרי ידידות, היה רבי יחיאל מיכל טיקוצ'נסקי, ראש מוסדות "עץ חיים". רבי יחיאל מיכל התגורר סמוך למושב-הזקנים של רבי בערל וכך התיידדו.

נוהג מוזר ומשונה היה לרבי בערל. תמיד, כשראה אדם מעשן סיגריה, היה פושט את ידיו ומבקש אחת. **אנשי ירושלים, שדאגו למילוי כל צרכיו, העניקו לו גם סיגריות ככול שחפץ, ועל כן לא יכלו להבין את פשר המנהג המוזר הזה.** היו שראו בקמצנות משונה זו ליקויי נפש כלשהו.

עברו שנים. שנה אחת בהושענא רבה, בא רבי יחיאל מיכל לבקר את רבי בערל, שישב בסוכתו הקטנה. זה קדם את פני סברו במאור-פנים. "מועדים לשמחה", אמר, **"השנה זכיתי ל'פתקא טבא'. אינני יודע אם בעולם הזה, אבל לפחות בעולם הבא."** רבי יחיאל מיכל הביט בו בתימהון, ורבי בערל פתח את פיו והחל לפרש את דבריו: "מאז נושלת מנכסי הרבים, טרדה אותי בעיקר מחשבה אחת: **מדוע כל זה הגיע לי? הלא כל חיי עשיתי רק טוב וחסד.** לאחר חודשים רבים של מחשבות והרהורים, נדמה לי שמצאתי את הסיבה. ברוסיה מקובל היה, כי פועל חייב לעשות את עבודתו בתכלית השלמות. היחס אל הפועל היה של מצוי הדין, ללא כל טענות ומענות. גם אני נכשלתי ביחס כזה לפועלי. אמנם, נהגתי בהם ביד נדיבה בכל הקשור במשכורתיהם, אבל גם רדיתי במ ללא רחם' הגעתי למסקנה, כי בשל כך נענשתי באובדן כל ממוני."

רבי בערל התנשם עמקות. נראה היה, כי הוא פורק משקע כבד הרובץ על לבו. "מקרה אחד נחרת בזיכרוני. נכנסתי בבוקר לאחד ממפעלי ופגשתי פועל המאחר לעבודתו. נזפתי בו במלים קשות. הפועל הנפחד גמגם משהו על אשתו החולה הזקוקה לעזרתו. אני, בגסות-לבי, הוספתי לצעק עליו. 'אשתך יכולה להיות חולה, אבל לא על חשבוני', סיימתי את דברי."

"בדיעבד, ציער אותי מקרה קשה זה יותר מכל האחרים. בלבי גמלה ההחלטה כי מכאן אילך, אהפוך את עצמי במידת-מה לנצרך לבריות, כדי שאוכל לטעם את טעמה המר של התלות בחסדי אחרים. אלא שאתם מלאתם את כל צרכי. אימצתי, אפוא, מנהג, שוודאי נראה לכם משונה: לבקש מכל עובר ושב סיגריה. רציתי להאמין כי בכך אני מסייע לעצמי לכפר על גסות-לבי בעבר. אך מכיוון שהייתי דמות מוכרת, מעולם לא סירב איש לבקשתי. חשתי, כי לא זכיתי לחוש באמת את גורלו של נצרך, שפעמים נענה בחיוב ופעמים בשלילה."

"היום ארע הדבר, פסעתי ברחוב וראיתי יהודי מעשן להנאתו. 'אפשר לקבל ממך סיגריה?' פניתי אליו. האיש נעץ בי מבט זועף וסיכן: **'רצונך לעשן סיגריה? עשן, אך לא על חשבוני!'** ברגע השני עברה צמרמורת בלבי. אלה היו בדיוק המלים שלי לפועל האומלל! חשתי, כי נסגר מעגל. עתה אני מרגיש שמן השמים מחלו לי על אותו עוון". רבי בערל נראה היה מחייך כולו, כשסיים את סיפורו, סיפור ששפך אור נוסף על אישיותו המיוחדת ופתר גם את תעלומת התנהגותו המוזרה.

הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל
אברהם בן עליה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
אביבה בת איירין ע"ה
אסתר בת נעמי ע"ה
משה בן עישה ז"ל
חנה בת אילנה ע"ה
אלברט ציון בן נעמה ז"ל
יהודה מנחם בן רחל ז"ל
אינס בת מאירה ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב אטון שבתי בן אסתר זצ"ל
משה בן עליזה ז"ל
יעקב בן מרגלית ז"ל
יוסף מלכה בר סעדה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
עמי בן אורה ז"ל
שבתי בן חזלה ז"ל
שמואל בן יוכבד ז"ל
חיים בן רבקה ז"ל
משה צבי בן לאה ושמואל ז"ל
בייה כלימה בת רות ע"ה



הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
מצליח בן אסתר ז"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
עליזה בת שמחה מרילי ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
דוד בן רחל ז"ל
שושנה בת חבובה ע"ה
זבולון בן מרים ז"ל
ברוך בן ורדה ז"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
שרה בת חבובה ע"ה
יצחק בן חביבה ז"ל
סוליקה מלכה בת עישה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
סלים בן ורדה שבו ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
נעמה בת גורג'יה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל